

Συναγερμός στο δάσος! Η Ελπίδα, το καφέ αρκουδάκι αγνοείται.

Βασιλογιαννακοπούλου Εμμέλεια

Α΄ Δημοτικού Εκπαιδευτηρίων Δούκα

Ευχαριστούμε τον κ. Ευάγγελο Λιούγκα
που εργάστηκε για την εικονογράφηση
του παραμυθιού αφιλοκερδώς.

...Όλα τα πουλάκια του δάσους αναζητούσαν την αρκούδιτσα. Τιτίβιζαν το όνομα της : “Ελπίδα!”.

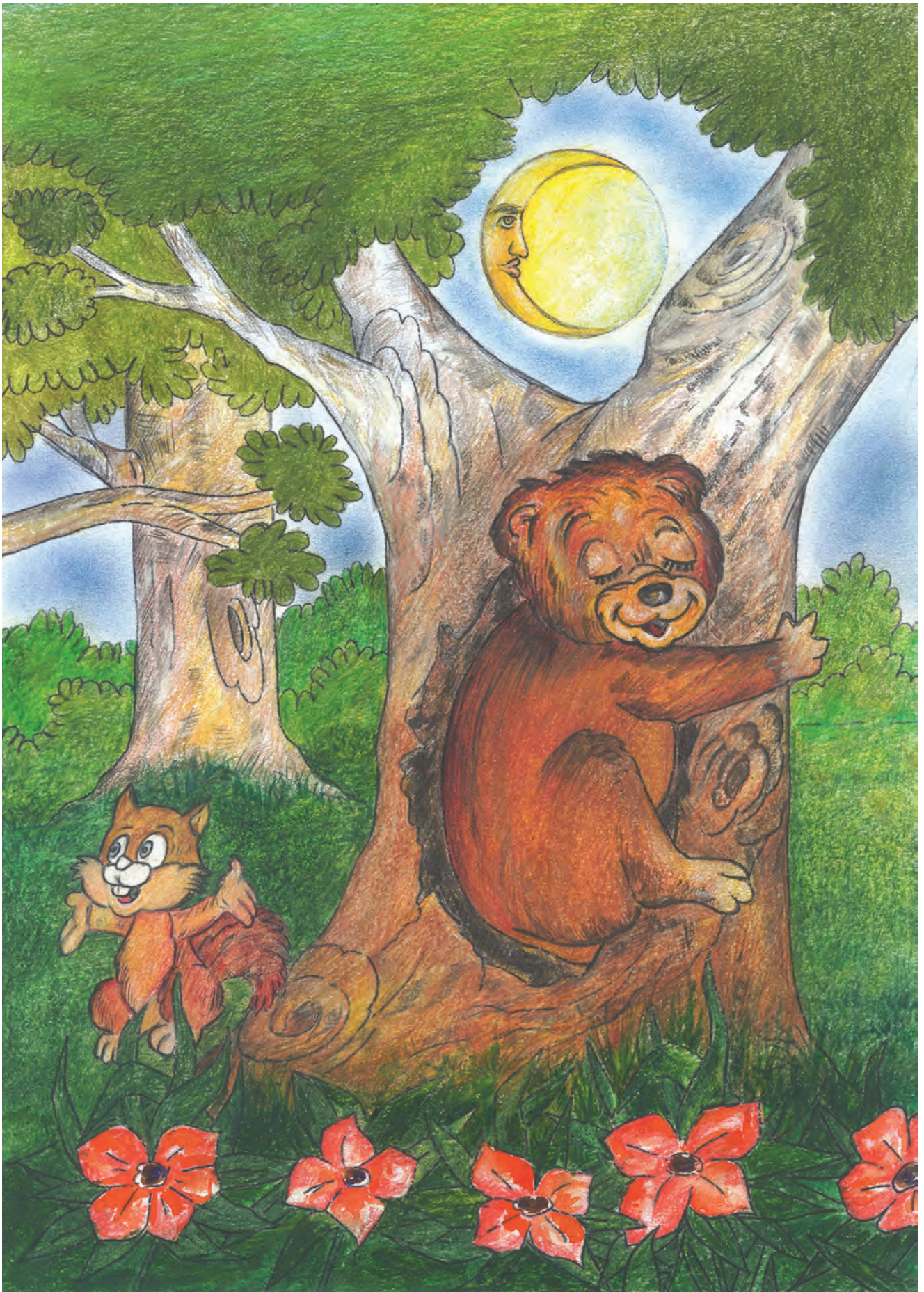
Η σοφή κουκουβάγια όλη τη νύχτα την αναζητούσε. Η πονηρή αλεπού έφαχνε όλες τις κρυψόνες του δάσους. Κι ενώ όλα τα ζώα κουράστηκαν να την αναζητούν, η υπομονετική χελωνίτσα συνέχιζε αργά την έρευνα της...

Ακόμα και τα σύννεφα στον ουρανό σχημάτιζαν το όνομα της – να κάπως έτσι: Ελπίδα. Οι μέρες και οι νύχτες περνούσαν. Η μητέρα της Ελπίδας απαιρηγόρητη ανέβαινε κάθε λοφάκι του δάσους και φώναζε! “Ελπίδα μου!! Ελπίδα μου!!”.

“Μα τι γίνεται πίσω από εκείνους τους πυκνούς θάμνους;” αναρωτήθηκε η μικρή αρκουδίτσα. “Και από που έρχεται το ρυάκι! Ας το ακολουθήσω...”. Κι έτσι η Ελπίδα, ακολουθώντας το τρένο των ερωτήσεων της, χάθηκε από την σπηλιά της...

Ήταν σούρουπο όταν πια κατάλαβε ότι της έλειπε η ζεστή αγκαλιά της μανούλας της. “ Που είσαι μανούλα μου, που είσαι γλυκιά μου αγκαλιά γεμάτη μέλι:”, έλεγε συνέχεια και μικρά στρογγυλά δάκρυα σκέπαζαν τα μαγουλάκια της. Αγκαλιάζοντας τον κορμό μιας γέρικης οξιάς, ο ύπνος την έκανε να ξεχάσει για λίγο τη στενοχώρια της. Έσκηψε και το φεγγάρι, να της φωτίσει τα όνειρα της.

Η μια μέρα περνούσε μετά την άλλη. Η Ελπίδα μάθαινε τα μυστικά του δάσους. Αναζητούσε την τροφή της. Τα δειλινά, χωρίς να χάνει το κουράγιο της, ονειρευόταν τη ζεστή αγκαλιά της μανούλας της. Ο ήλιος ήταν πια ψηλά στον ουρανό και τα πράσινα φύλλα των δέντρων χάριζαν σκιά στα ζώα του δάσους.

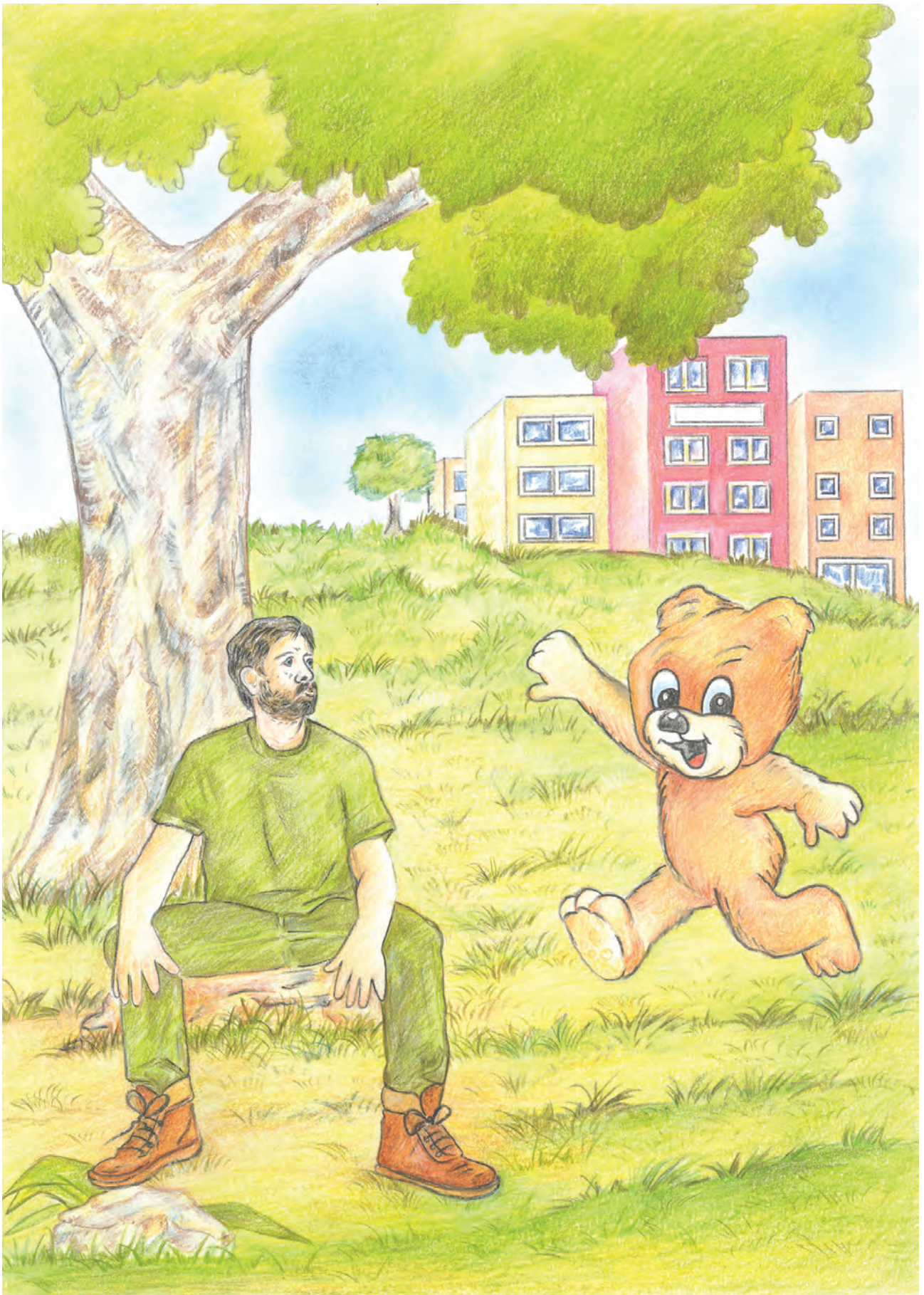
Η Ελπίδα άκουσε μια ασυνήθιστη κραυγή! Ήταν φωνή ζώου: ήταν ένας αναστεναγμός: Πλησίασε πίσω από τον πυκνό θάμνο και είδε...” Α, τι περίεργο ζώο είναι αυτό: και γιατί κλαίει: ω! ω! έχει αίμα στο πόδι του!” αναρωτήθηκε με περιέργεια. Η Ελπίδα δεν είχε συναντήσει ξανά άνθρωπο.

Δεν κατάλαβε ότι ο περίεργος αυτός ήχος ήταν ο αναστεναγμός ενός ανθρώπου που ήταν τραυματισμένος! Τα τρομαγμένα μάτια του κυνηγού συνάντησαν τα μάτια της Ελπίδας που κοιτούσαν με απορία. Τον πλησίαζε, τον πλησίαζε... ενώ εκείνος προσπαθούσε να κολλήσει το κορμί του στον κορμό του δέντρου.

Η Ελπίδα τον περιεργάστηκε από πολύ κοντά. Κατάλαβε ότι αυτό το περίεργο ζώο πονούσε καθώς έβλεπε το πληγωμένο πόδι του. Έτρεξε γρήγορα στο κοντινό ρυάκι και κουβάλησε μέσα στις χουφτίτσες της νερό. Έδωσε στον κυνηγό το νεράκι. Αμέσως μετά έφερε δυο μεγάλα φύλλα πλατανιού και τα ακούμπησε στις πληγές του. Ο κυνηγός άρχισε να δέχεται χωρίς φόβο τις φροντίδες της Ελπίδας.

Αργότερα τον βοηθούσε να περπατά ξανά και αναζητούσαν μαζί τροφή και νερό. Ο κυνηγός σιγά σιγά συνήλθε και έπαψε να πονάει. Την άνοιξη παίζανε περνά περνά η μέλισσα. Ώσπου μια καλοκαιρινή μέρα έφτασαν κοντά στην πόλη. Ο καλός κυνηγός κοιτούσε με παράπονο την αρκουδίτσα του μιας και πλησίαζε η ώρα να αποχωριστούν ο ένας τον άλλο.

Στον τρίτο όροφο μιας μεγάλης πολυκατοικίας ο κυνηγός μας προσπαθούσε να πείσει όλους τους ανθρώπους να σταματήσουν το κυνήγι των ζώων στο δάσος. Σκεφτόταν μάλιστα να φτιάξει και ένα σύλλογο για να προστατεύει τις αρκούδες. Ο Σύλλογος που δημιούργησε έγινε ο μεγαλύτερος σύλλογος στην Ελλάδα- τον ονόμασε "Ελπίδα".

Η καλή μας αρκουδίτσα περιπλανιόταν στο δάσος... για αρκετό καιρό ακόμα... Ο σύλλογος των ανθρώπων προστάτευσε το δάσος από τους κυνηγούς και απ' άλλους ανθρώπους που μπορεί να το έκαιγαν.

Ο σύλλογος “Ελπίδα” έγινε ο προστάτης του δάσους και βοήθησε και την καλή μας αρκουδίτσα να βρει την
μανούλα της. Η μανούλα της αμέσως την αναγνώρισε, την αγκάλιασε και της έδωσε ένα μεγάλο γλυκό γλυκό φιλί σαν
μέλι.

Η Ελπίδα που έδωσε το όνομα της στην ομάδα των ανθρώπων που προστάτευαν το δάσος έφερε τη χαρά και την αγάπη. Όλος ο κόσμος την αγαπούσε και την θαύμαζε. Τα ζώα τραγουδούσαν το όνομα της: “Ελπίδα!”

